26/12/2023

Θεία Λειτουργία των Χριστουγέννων στον Καθεδρικό Ναό Αγίας Τριάδος Πειραιώς

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πειραιώς

Με κάθε εκκλησιαστική λαμπρότητα και την μεγαλοπρέπεια που αρμόζει στην Μητρόπολη των Εορτών, τα Χριστούγεννα, τελέστηκε τη Δευτέρα 25 Δεκεμβρίου 2023, η Χριστουγεννιάτικη Θεία Λειτουργία στον Καθεδρικό Ιερό Ναό Αγίας Τριάδος Πειραιώς, ιερουργούντος του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιώς κ. Σεραφείμ.

Ο Σεβασμιώτατος προ της Απολύσεως, χειροθέτησε σε Αναγνώστη τον Ιωάννη Ρισάνο, κατά σάρκα υιό του π. Χρήστου Ρισάνου, ο οποίος διακονεί στον Καθεδρικό Ναό. «Η πιο απτή, η πιο απόλυτη απόδειξη της ιερότητος της ιερατικής οικογένειας είναι το να συνεχίζουν τα τέκνα την διακονία του πατέρα τους», ανέφερε αρχικά ο Σεβασμιώτατος, επισημαίνοντας πως σήμερα, Χάριτι Θεού, «η τρίτη γενναιά από την ευλαβική οικογένεια του π. Ιωάννου Ρισάνου, ο οποίος επί

πολλά έτη διηκόνησε στον Ναό της Υπαπαντής», «το έκγονο του π. Ιωάννη, το τέκνο του π. Χρήστου», «ο Ιωάννης ο νεότερος, εισοδεύει και αυτός στο ιερό γεώργιο της Εκκλησίας».

Ο Σεβασμιώτατος υπογραμμίζοντας πως «προβάλουμε τον αγαπητό μας νέο αδελφό ως ακριβεστάτη απόδειξη της αληθείας και της πνευματικής ποιότητος της ιερατικής οικογένειας», ευχήθηκε «η Χάρις του Θεού να τον πλημμυρίζει, να τον χαριτώνει, να τον αγιάζει, να τον φωτίζει και να τον περισκέπει».

Νωρίτερα ο προϊστάμενος του Καθεδρικού Ναού Πανοσιολογιώτατος Αρχιμανδρίτης π. Δανιήλ Ψωίνος, ανέγνωσε την Ποιμαντορική Εγκύκλιο του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιώς κ. Σεραφείμ για τα Χριστούγεννα.

Περισσότερες φωτογραφίες στο άλμπουμ:

Παρατίθεται η Χριστουγεννιάτικη Ποιμαντορική Εγκύκλιος του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιώς κ. Σεραφείμ:

Τέκνα μου ἀγαπητά καί πεφιλημένα,

Τά Χριστούγεννα γιορτάζουμε τήν ἱστορική γέννηση τοῦ Θεανθρώπου. Σύμφωνα μέ

τήν θεολογία τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ Θεός ἔγινε καί ἄνθρωπος, γιά νά γίνει ὁ ἄνθρωπος -χαρισματικά- θεός.

Καί πῶς γίνεται -χαρισματικά- ὁ ἄνθρωπος θεός, διά τῆς Ἐκκλησίας;

Ὑπάρχει μιά ἰδιόμορφη καί παράδοξη ἀντιστοιχία ἀνάμεσα στήν ἱστορική γέννηση τοῦ Χριστοῦ καί στήν χαρισματική γέννηση τοῦ Χριστοῦ στόν ἄνθρωπο τῆς Ἐκκλησίας.

Ὅπως, δηλαδή, ὁ Χριστός γεννήθηκε πραγματικά «ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καί Μαρίας τῆς Παρθένου», ἔτσι γεννιέται πάλι καί ἐπανειλημμένως ὁ Χριστός, μυστηριακά καί χαρισματικά, «ἐκ Πνεύματος Ἁγίου» -κατά τό Ἅγιο Βάπτισμα- στήν καρδιά τοῦ κάθε βαπτιζομένου ἀνθρώπου. Καί ἡ χαρισματική αὐτή γέννηση πραγματοποιεῖται, ἀφοῦ προηγουμένως ὁ Χριστός καθαρίσει τόν βαπτιζόμενο ψυχοσωματικά -σέ ἀπόλυτο βαθμό- ἀπό τίς συνέπειες τῆς προγονικῆς ἁμαρτίας καί ἀφοῦ τόν ἀπελευθερώσει ἀπό τήν κατοχή τοῦ διαβόλου. Ἀφοῦ τόν ἐξυγιάνει πλήρως καί τόν ἁγιάσει καί διά τοῦ Ἁγίου Χρίσματός Του τόν καταστήσει πολίτη τῆς Βασιλείας Του.

Μέ ἄλλα λόγια, κατά τό Βάπτισμά μας γίνεται ἡ χαρισματική χριστοποίηση καί ἡ χαρισματική υἱοθεσία μας. Ἐνδυόμαστε τότε- χαρισματικῶς- τόν Χριστό μέ τήν θεότητά Του, ὅπως καί Ἐκεῖνος, ἀντίστοιχα, ἐνδύθηκε πραγματικῶς καί πλήρως τήν ἀνθρώπινη φύση μας. Γι’ αὐτό, ἄλλωστε, κατά τήν Βάπτιση μας, ψάλλεται ἡ ρήση τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: « Ὅσοι εἰς Χριστόν ἐβαπτίσθητε, Χριστόν ἐνεδύσασθε». Ἔτσι, ἡ ἐν Χριστῷ χαρισματική γέννησή μας στό Βάπτισμά ἰσοδυναμεῖ μέ τήν ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι χαρισματική γέννηση τοῦ Χριστοῦ στήν καρδιά μας.

Στό ἑξῆς, ἡ καρδιά τοῦ κάθε πιστοῦ γίνεται -χαρισματικῶς- «θεοτόκος» καί ὅλη ἡ ψυχοσωματική ὕπαρξη του γίνεται καί ὁ κοινός «θεοβάδιστος» χῶρος τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ, κατά τήν ὑπόσχεση τοῦ Θεοῦ, «ἐνοικήσω ἐν αὐτοῖς καί ἐμπεριπατήσω» (Β΄ Κορ. 6, 16). Γι’ αὐτό καί τό σημαντικότερο μυστήριο γιά τό νέο *εἶναι* μας στόν κόσμο εἶναι τό Βάπτισμά, ἐνῶ πρακτικῶς τό πιό ἐπωφελές εἶναι ἡ διατήρηση τῆς χαρισματικῆς γέννησης τοῦ Χριστοῦ μέσα μας. Ὁ πιστός βιώνει τήν χαρισματική σύλληψη, κυοφορία καί γέννηση τοῦ Χριστοῦ μέσα του «ἐν πᾶσῃ αἰσθήσει», κατά τόν ἅγιο Συμεών τόν Νέο Θεολόγο, ὅπως μιά γυναίκα βιώνει ψυχοσωματικά τήν σύλληψη, κυοφορία καί γέννηση τοῦ παιδιοῦ της.

Ὅταν ὅμως ὁ πιστός ἁμαρτάνει, ἀπενεργοποιεῖται ἡ ζωντανή, χαρισματική παρουσία τοῦ Χριστοῦ μέσα του, καί τότε – σέ πρακτικό ἐπίπεδο – ὁ πιστός δέν διαφέρει ἀπό ἕναν ἀβάπτιστο ἄνθρωπο.

Παρά ταῦτα, ὁ βαπτισμένος ἄνθρωπος μπορεῖ νά ἐπιστρέψει καί πάλι στόν Χριστό, τήν χαρισματική γέννησή Του μέσα του. Μάλιστα, ὁ Χριστός γεννιέται στόν πιστό –χαρισματικῶς- κάθε φορά, ποῦ μέσα στόν πιστό αὐτόν ἐνεργοποιεῖται ἡ Χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἡ ὁποία ἀπενεργοποιήθηκε, ἐξαιτίας τῶν ἁμαρτιῶν του.

Στήν διαδικασία αὐτή τῆς κατ’ ἐπανάληψη χαρισματικῆς γέννησης, τήν ἀποφασιστική ἀρχή τήν κάνει ἡ βαθειά καί εἰλικρινής μετάνοια τοῦ πιστοῦ, μέ τήν συνεπαγόμενη ταπείνωσή του.

Καί ὅταν -ἐνδεχομένως- ὁ πιστός ἀπενεργοποιεῖ «ἑβδομηκοντάκις ἑπτά» (Μτθ. 18, 22) φορές τήν ἡμέρα τόν χαρισματικά ἐντός του γεννημένο Χριστό, λόγῳ τῶν κατ’ ἐπανάληψη ἁμαρτιῶν του, τοῦ εἶναι ἐξίσου δυνατόν «ἑβδομηκοντάκις ἑπτά» φορές τήν ἡμέρα νά ἐπανενεργοποιεῖ μέσα του τόν Χριστό, μέ τήν μετάνοιά του.

Κατά συνέπεια, ἄν ὁ πιστός δέν ζεῖ τήν καθημερινή γέννηση – ἐνεργοποίηση τοῦ Χριστοῦ στήν καρδιά του, δέν πρόκειται νά τήν βιώσει μηχανιστικά στόν ἐκκλησιασμό του στόν Ναό, κατά τήν ἑορταστική – λειτουργική ἀνάμνησή τῆς ἱστορικῆς ἡμερολογιακῆς γεννήσεως τοῦ Θεανθρώπου. Τό ἴδιο ἰσχύει, βέβαια, γιά ὅλα τά σωτηριώδη γεγονότα τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ, ἀφοῦ, κατά τήν Ἁγιοπνευματική Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας, «ὅ γέγονε, δι’ ἡμᾶς γέγονεν ὁ Κύριος» (Ἁγ.Γρηγορίου Παλαμᾶ, Ὁμιλ. 21, PG 151, 277 ΑΒ)

Ἔλεγε ἐμφατικά ὁ Ἅγιος Ἐφραίμ ὁ Κατουνακιώτης: «Ἐγώ γεύτηκα τήν ζωντανή παρουσία τοῦ Χριστοῦ πρῶτα στό Κελλί μου, μέσα στήν καρδιά μου, καί μετά ἔζησα -τήν ἴδια τήν παρουσία Του- στήν Θεία Εὐχαριστία». Μετά ἀπό χρόνια κατάλαβα τήν πνευματική προεργασία του. Αὐτοεπίσκεψη – θέα τῆς ἁμαρτωλότητός του – μετάνοια – θεραπεία – ἀγαπητική τήρηση τῶν ἐντολῶν.

Τό ἱστορικό γεγονός τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ θά πρέπει, λοιπόν, νά καταστεῖ χαρισματικό γεγονός τῆς προσωπικῆς μας ζωῆς, κατά βιωματικό τρόπο.

Ἄλλωστε, γι’ αὐτόν ἀκριβῶς τόν λόγο, ὅταν ἡ Ἐκκλησία ἑορτάζει ὅλα τά σωτηριώδη γεγονότα τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ, προσδίδει σ’ αὐτά παροντικό χαρακτῆρα. «Σήμερον γεννᾶται… σήμερον κρεμᾶται ἐπί ξύλου…» κ.λπ.

Ἐφόσον εἴμαστε μέλη τοῦ μυστηριακοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, τά γεγονότα τῆς Κεφαλῆς αὐτοῦ τοῦ σώματος, εἶναι λειτουργικά γεγονότα τοῦ κάθε ζωντανοῦ

μέλους Του.

Κριτήριο ἐπομένως ὅτι εἴμαστε ζωντανά μέλη τοῦ σώματός Του εἶναι ἡ «ἐν πάσῃ αἰσθήσει» βίωση τῶν προσωπικῶν γεγονότων τῆς Κεφαλῆς αὐτοῦ τοῦ σώματος.

Ἡ γνώση τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ εἶναι, οὐσιαστικά, ὑπόθεση βιωματική. Ὁ Ἴδιος ὁ Χριστός μᾶς διαβεβαίωνε ὅτι ἡ γνώση τῆς ζωῆς Του παρέχεται ἀπό Αὐτόν βιωματικά. «Μάθετε ἀπ' ἐμοῦ ὅτι πρᾴός εἰμι καί ταπεινός τῇ καρδίᾳ» (Μτθ. 11,29) μᾶς εἶπε. Ὁ Χριστός εἶναι -ὄχι μόνον- ἡ Ὑποστατική Ὁδός γιά τήν προσαγωγή μας στόν Θεό Πατέρα, ἀλλά ὁ Ἴδιος γίνεται καί ἡ ὑπαρξιακή Ὁδός γιά τήν ἀποκάλυψη τῆς Τριαδικῆς ζωῆς Του στό μυστηριακό σῶμα, στό Ὁποῖο εἴμαστε ὀργανικά ἐνταγμένα μέλη διά τοῦ Βαπτίσματός μας.

Μέ τήν μυστηριακή ἔνταξή μας στό Σῶμα τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ -κεκαθαρμένοι καί ἐξαγιασμένοι- λάβαμε διά τοῦ Ἁγίου Χρίσματος Του καί τῆς Προσωπικῆς μας Πεντηκοστῆς ἐνεργό Τό Ἅγιο Πνεῦμα, ἐνῶ μέ τήν Θεία Εὐχαριστία, στή συνέχεια, τραφήκαμε μέ τήν ὄντως Τριαδική ζωή Του, χαρισματικῶς.

Χρονικά, ἀπό τότε μποροῦμε νά ζοῦμε τήν ζωή τοῦ Χριστοῦ ὡς δική μας ζωή, στό μέτρο τῆς ἐλεύθερης προαιρέσεώς μας. Τότε, γνωρίζουμε -βιωματικῶς -τόν Χριστό ὡς Ὑποστατική Ἀλήθεια, Ὁδό καί Ζωή τῆς Τριαδικῆς καί ἄκτιστης Ἀγάπης. Τότε, γνωρίζουμε βιωματικῶς καί ὄχι ἁπλῶς διανοητικῶς, ἀποσπασματικῶς καί στιγμιαίως τά γεγονότα τῆς ζωῆς Του. Τότε, ἄλλωστε, βιώνουμε τήν ἀποστολή – φανέρωση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί σέ μᾶς, ὡς Πνεύματος τῆς Ἀληθείας, πού μᾶς ὁδηγεῖ «εἰς πᾶσαν τήν Ἀλήθειαν» (Ἰω. 16, 13), καί στό μέτρο τῆς καθαρότητάς μας μᾶς «ἀναγγέλλει τά ἐσόμενα», κατά τήν ἀψευδῆ ὑπόσχεσή Του.

Ἀλλά, ἐνῶ αὐτή εἶναι ἡ νέα ἐν Χριστῷ ὕπαρξή μας καί ἡ συνεπαγόμενη ζωή μας, ἐμεῖς ὡς πιστοί, συνήθως, διαψεύδουμε στήν πράξη τήν παραπάνω ἀλήθεια, ἤ ἀκόμα δέν τήν βιώνουμε ἴσως ποτέ ἐμπειρικά. Ποῦ ὀφείλεται τό θλιβερό αὐτό γεγονός;

Δυστυχῶς, ἡ ἱστορία σχεδόν ὅλων μας εἶναι περίπου ἴδια. Ἀμέσως μετά τήν ἀποχώρησή ἀπό τήν χαρισματική οἰκείωση τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ, μέσῳ τῶν σωτηριωδῶν μυστηρίων τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματός, τοῦ Ἁγίου Χρίσματος καί τῆς Θείας Εὐχαριστίας, ἀπενεργοποιήσαμε τήν νέα ζωή μας μέ τήν ἀγαπητική οἰκείωση τῶν νοητῶν «βαρῶν» τοῦ βιολογικοῦ, τοῦ κοινωνικοῦ καί πολιτισμικοῦ περιβάλλοντός μας. Ἀποστατήσαμε ἀπό την ὄντως ζωή καί οἰκειωθήκαμε πάλι τόν παλαιό ἄνθρωπο, μέ τά νεκροφόρα πάθη καί τίς πολυποίκιλες ρυπογόνες ἐπιθυμίες τοῦ κόσμου τῆς σαρκός, ποῦ ἀντιστρατεύονται τήν ζωή τοῦ Χριστοῦ καί εἰσάγουν πάλι τόν πονηρό, ὡς κυρίαρχο στήν καρδιά μας.

Νά, γιατί δέν νοιώθουμε, βιωματικά, τήν γέννηση τοῦ Χριστοῦ καί τήν ὑποστατική Του εἰρήνη στήν καρδιά μας.

Ὅμως, ὡς ἐνήλικες πνευματικῶς πιστοί, γνωρίζουμε, εὐτυχῶς, τήν θεραπεία μας. Γνωρίζουμε ἀκόμη, ὅτι μέ τήν ἐν μετανοίᾳ ἀδιάλειπτη προσευχή μας παραμένει, συνεχῶς, ἐνεργός ὁ Χριστός καί ἡ Βασιλεία Του μέσα μας. Τότε, κυριαρχεῖ στίς ἐπιθυμίες, στή διάνοια, στούς λογισμούς, στή σκέψη, στά λόγια καί στίς πράξεις μας. Τότε, ὁ πιστός ἀντιλαμβάνεται –βιωματικά-, ἀλλά καί οἱ πλησίον τοῦ πληροφοροῦνται ἐμπειρικά, πώς ἐπαληθεύεται τό Ἀποστολικό λόγιο, ὅτι «τόν κοπιῶντα γεωργόν δεῖ πρῶτον τῶν καρπῶν μεταλαμβάνειν» (Β΄ Τιμ. 2,6), τόν καρπό δηλαδή τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὅπως αὐτός περιγράφεται στήν πρός Γαλάτας Ἐπιστολή.

Ὅλα τά καλά, ἀλλά καί τά ἄσχημα, μέσα μας ἔχουν τήν ἀφετηρία τους, στήν προαίρεσή μας. Ἡ προαίρεση γίνεται ἐμφανῶς αἰσθητή, ὅταν ἐκβάλει στήν ἐπιθυμία μας.

Ἑπομένως, ἄν ἐπιθυμήσουμε μέ ἔντονο καί πύρινο πόθο τήν χαρισματική γέννηση τοῦ Χριστοῦ μέσα μας -δηλαδή τήν ἐνεργοποίηση τῆς ἤδη κατατεθειμένης παρουσίας Του μέ τό Βάπτισμά μας- καί Τόν ζητήσουμε ἀγαπητικά, ὁ Χριστός θά μᾶς φανερώσει ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι πρῶτα τό περιεχόμενο τῆς καρδιᾶς μας καί στή συνέχεια θά μᾶς βοηθήσει ἀκτίστως στήν κένωση τῶν ρυπογόνων νοητῶν ἀποβλήτων τῆς κενοδοξίας μας, μέ τήν δύναμη τῶν μυστηρίων τῆς μετάνοιας καί τῆς ἐξομολογήσεως.

Ἀμέσως μετά, θά βιώσουμε τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ποῦ θά ἐκβάλει καί στήν βοήθεια πρός τόν πλησίον μας, θά βιώσουμε τήν εἰρήνη τῶν λογισμῶν, τήν χαρά ὡς ἀπελευθέρωση ἀπό τήν δυναστική ἐνέργεια τῶν παθῶν καί ἀπό τήν παρουσία τοῦ πονηροῦ μέσα μας, θά βιώσουμε τήν ἀγαθότητα καί τήν πραότητα, τήν ζωντανή πίστη καί τήν ἐγκράτεια, ὡς ὁριοθέτηση τῆς πραγματικῆς ἀνάγκης ἔναντι τῶν

ποικίλων ἐπιθυμιῶν τοῦ κόσμου.

Ὅταν βιώνεται ὁ παραπάνω «καρπός» τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀποκαλύπτεται καί ὁ Θεός στήν Τριαδικότητά Του ἔτσι, ὅπως τόν ἐκφράζει ὁ Ἅγιος Συμεών ὁ Νέος Θεολόγος: «Φῶς ὁ Πατήρ, Φῶς ὁ Ὑιός, Φῶς καί τό Ἅγιον Πνεῦμα». Τό κάθε Φῶς μέ τήν ἰδιαιτερότητά Του, ἀλλά καί ὡς Ἕνα Φῶς τῆς Τριαδικῆς Θεότητας.

Τό Ἀπολυτίκιο τῆς ἡμέρας των Χριστουγέννων εἶναι ἀποκαλυπτικό καί γιά τήν γνωσιολογικοῦ χαρακτῆρα ἰδιότητα τοῦ Φωτός τοῦ Χριστοῦ: «Ἡ Γέννησίς Σου, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, ἀνέτειλε τῷ κόσμῳ τό φῶς τό τῆς γνώσεως· ἐν αὐτῇ γάρ οἱ τοῖς ἄστροις λατρεύοντες ὑπό ἀστέρος ἐδιδάσκοντο, Σέ προσκυνεῖν τόν Ἥλιον τῆς Δικαιοσύνης, καί Σέ γινώσκειν ἐξ’ ὕψους ἀνατολήν, Κύριε, δόξα Σοι». Ὁ Χριστός εἶναι ἡ αὐθεντική πηγή πάσης ἀληθινῆς γνώσεως, ὡς δημιουργός ὅλων τῶν ὄντων. Εἶναι Αὐτός πού ἔδωσε τήν ἐντελέχειά τους, τόν σκοπό τους, ποῦ εἶναι Αὐτός ὁ Ἴδιος.

Γι’ αὖτό, ἀκριβῶς, μόνον Αὐτός μπορεῖ νά μᾶς ἀποκαλύψει τήν γνώση τῆς αὐθεντικῆς ἀλήθειας ὅλων τῶν ὄντων, ἀλλά καί τόν σκοπό ὑπάρξεώς τους, ὥστε νά μή σφάλουμε καί ἁμαρτάνουμε, μέ τήν παράχρησή τους.

Γιατί, βέβαια, ἡ ἁμαρτία δέν εἶναι ἁπλῶς μιά ἠθική παράβαση, εἶναι ἀποστασία ἀπό τόν Θεό καί παραβίαση τῶν προδιαγραφῶν μας καί τῶν προδιαγραφῶν τῶν ὄντων, πού σχετίζονται μέ τή ζωή μας. Ἡ ἁμαρτία, ὡς νοερό, ρυπογόνο μονωτικό, ἐνεργεῖ διασπαστικά μέσα μας καί ἀπενεργοποιεῖ τήν ζωντανή ἑνότητά μας μέ τόν Χριστό, ἀφοῦ, ὡς γνωστόν, «ἀκαθάρτῳ νοΐ Θεός οὐχ ἥνωται». Ἡ ἀπενεργοποίηση ὅμως τοῦ Χριστοῦ μέσα μας ἔχει προσδιοριστική σημασία γιά τό πνευματικό ποιόν μας, ἐν ὅσῳ «τοῦ Χριστοῦ μή ἐνεργοῦντος ἐν ἡμῖν, ἁμαρτία πᾶν τό παρ’ ἡμῶν γινόμενον» (Ἁγ. Γρηγορίου Παλαμᾶ, Ὁμιλία 33, PG 151, 416d- 417A), κατά τόν Ἅγιο Γρηγόριο Παλαμᾶ.

Συμπερασματικά, θά μπορούσαμε νά ὑποστηρίξουμέ ὅτι γιά νά προσεγγίσουμε καί νά βιώσουμε ὅλα τά σωτηριώδη γεγονότα τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ, ὁ ἀσφαλέστερος καί συντομότερος τρόπος εἶναι νά ἐπιμεληθοῦμε καί νά αὐξήσουμε τήν ἐπιθυμία μας γιά τήν χαρισματική γέννηση καί τήν διατήρηση τοῦ Χριστοῦ ἐνεργοῦ στήν καρδιά μας.

Χρόνια Πολλά καί Εὐλογημένα!

ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΤΕΧΘΗ! ΑΛΗΘΩΣ ΕΤΕΧΘΗ!

Μέ ὅλη μου τήν ἀγάπη!

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΣΑΣ

+ ὁ Πειραιῶς ΣΕΡΑΦΕΙΜ